

Michal Maud Beer Se Svou Maminkou Katharinou Stecklmacherovou A Sestrou Karmelou Ben Dom

Tahle fotografie pochází z roku 1938 a zleva jsme na ní já, Michal Maud Beer, rozená Stecklmacherová, moje maminka Katharina Stecklmacherová, rozená Steinerová a má sestra Karmela Ben Dom, rozená Stecklmacherová. Fotografie byla pořízena v jednom prostějovském ateliéru.

Roš ha-šana, Jom kipur – Velké svátky, tak je nazývali Židé i Češi. Když nás na podzim naši křesťanští sousedé viděli jít ve svátečním oblečení do templu, říkali: „Židi mají Velké svátky.“ Naše rodina nebyla pobožná, ale přesto jsme na Velké svátky všichni šli do templu. V našem velkém templu v Prostějově šly babička a maminka nahoru k ženám, dědeček, tatínek a já, dokud jsem byla malá, jsme seděli dole mezi muži. Když jsem povyroستla, musela jsem i já chodit nahoru mezi ženy. Dělal jsem to nerada – cítila jsem se lépe dole mezi muži.

Od první třídy obecné školy jsem se učila číst hebrejsky v hodinách náboženství; skoro nic jsem nerozuměla, ale v templu jsem se snažila číst modlitby spolu s panem rabínem a s náboženskou obcí. O přestávkách jsme se procházeli na náměstíčku před templu a úzkých židovských uličkách bývalého ghetta. Pozdravovali jsme se navzájem a přáli si dobrý nový rok; naše babičky a dědečkové ještě ve staré hebrejštině: „L´šaunau tauvó“, my mladí už v moderní hebrejštině: „L´šaná tová“.

Na Jom kipur jsme přinášeli našim babičkám a maminkám do templu jablka, do nichž byl napíchnán voňavý hřebíček – na ulehčení celodenního půstu. Ve vchodu do templu stával šames pan Bleichfeld. Vždy milý a usměvavý, i když se děti chovaly ne vždy vzorně.